

Arrest

nr. 198 684 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 29 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 10 juni 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 augustus 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 30 augustus 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 01.06.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan tien maanden voor de eerste en iets minder dan negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De bewering van betrokkenen dat hun asielprocedure uiteindelijk meer dan vijf jaar geduurd heeft, is aldus niet correct.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor geweld en onderdrukking indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar het politieke en sociale klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat hun gezin ten zeerste ontwricht zal worden als er geen verblijfsmachtiging wordt afgeleverd en dat hun kinderen zich persoonlijk gekrenkt zullen voelen, dat zij geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling en dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school zou gaan en dat een onderbreking van het schooljaar een bijzondere omstandigheid zou uitmaken (ter staving hiervan wordt een schoolattest voorgelegd voor het schooljaar 2013- 2014 en een overzicht van de reeds gevolgde schooljaren), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kind tot op heden effectief en regelmatig schoolloopt gezien het voorgelegde schoolattest gaat over schooljaar 2013-2014. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun zoon zijn leerplicht startte in België. De bewering dat hun zoon zijn volledige schoolloopbaan zou verliezen bij een terugkeer, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat hun zoon zijn schoolloopbaan (zijn leerplicht) in België begonnen is.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun tweeling in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht, niet automatische enig recht of verblijf evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om

een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkenen halen aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten ook geen strafonderzoek hangende is en dat er derhalve geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds hun asielaanvraag onafgebroken op het Belgische grondgebied zouden verblijven, dat zij ondertussen Nederlands zouden spreken, dat zij op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij onmiddellijk zouden kunnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat zij een knelpuntberoep zouden willen invullen, dat zij totaal verankerd zouden zijn in onze samenleving, dat zij sterke sociale bindingen zouden hebben met België en de Belgische bevolking en dat zij de geboorteaktes van hun jongste kinderen voorleggen evenals verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Tevens op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van beide verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers eveneens op 30 augustus 2017 ter kennis worden gebracht, luiden op identieke wijze als volgt:

"[...] Mevrouw [Mijnheer]:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

[Betrokkene dient vergezeld te worden door :]

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21.08.2013 te verlaten, aan betrokkene betekend op 21.06.2013.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]*”. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van voormelde verdragsbepaling, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middelen:

“[...] Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat:

de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekers onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweester doet te gaan stellen alsof er verzoekers zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW de verzoekers sedert vele jaren in België verblijven en hun kind A. thans op de wachtlijst staat voor gespecialiseerd onderwijs.

Dat er om deze specifieke reden alleszins een onmogelijkheid bestaat voor verzoekers om zomaar hun hebben en houden inclusief de kinderen, die thans naar school gaan, achter te laten om in hun land van herkomst een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen..

Dat verzoekers sedert jaren in België verblijft en opeenvolgende procedures tot het bekomen van legaal verblijf werden opgestart, ingevolge dewelke zij nu eens legaal nu eens niet legaal op het grondgebied verbleven hebben.

Dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en het oudste kind nauwelijks één jaar oud was bij aankomst in België en ook geen de minste herinneringen of band heeft met Armenië.

Dat het oudste kind thans schoolloopt in België in het Nederlands en geen Armeens spreekt of schrijft en door de school werd doorverwezen naar specialistisch onderwijs, doch hier thans onvoldoende plaats is, en hij op een wachtlijst werd geplaatst.

Dat het tegenaangewezen is om de scholing die hij hier ontvangt, thans zomaar te gaan onderbreken, temeer zijn eerder zwakke begaafdheid en het feit dat hij nu al moeite heeft om zomaar de lessen in een normale school te volgen.

Dat in het geval hij zou moeten terugkeren naar Armenië hij alleszins niet onmiddellijk zal kunnen inpikken op school aldaar, en er bovendien geen speciaistisch onderwijs bestaat daar, zodat hij zomaar aan zijn lot zou worden overgelaten.

Dat dergelijke verplichting ingaat tegen art. 3 EVRM en aangenomen dient te worden dat een gedwongen terugkeer onmiskenbaar zou leiden tot een onmenselijke behandeling in zijne hoofde.

Dat de werkelijkheid er zodoende in bestaat dat er wel degelijk een buitengewone omstandigheid aan de orde is en zodoende verzoekers dienstig de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen en alle elementen voorhanden zijn om deze aanvraag niet alleen ontvankelijk te verklaren maar ook ten gronde in te willigen.

Dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en deze buitengewone omstandigheid ten genoegen van recht blijkt uit alle voorliggende stukken, zoals daar zijn de stukken van verregaande integratie, de bewijsstukken van schoolgaan edm.

Dat de situatie er dan ook in bestaat dat verzoekers in de geschetste omstandigheden niet zomaar naar Armenië kunnen terugkeren om een verzoek art. 9 BIS VW in te dienen, en er voldoende elementen aanwezig zijn die een buitengewone omstandigheid uitmaken en op basis van dewelke verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België op ontvankelijke wijze kunnen indienen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als onontvankelijk zonder al deze elementen als een buitengewone omstandigheid aan te nemen, dient afgewezen te worden en deze beslissing dient vernietigd te worden.

Dat er een ononderbroken verblijf in België is geweest, en gezien de onmogelijkheid zoals hoger aangehaald, alleszins sprake is van een verkeerde hypothese die geenszins kan aanvaard worden, en ook geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, en er zodoende geen betwisting dienaangaande kan bestaan dat het verzoek wel degelijk een voorwerp had en heeft.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden en er in dit verband niet zomaar kan verwezen worden naar standaardargumentatie zonder in concreto in te gaan op de ingeroepen argumenten teneinde

Dat er niet zomaar kan gesteld worden dat een aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden, en hierbij geen rekening wordt gehouden met medische elementen omdat deze in de procedure art. 9 TER VW zouden moeten behandeld worden.

Dat integendeel ingeval van vaststelling van onmogelijkheid wegens dreigende onmenselijke behandeling van de kinderen, zoals in casu, de aanvraag art. 9 BIS VW, dient ontvankelijk verklaard te worden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet ten gronde behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er wordt ook totaal geen rekening gehouden met het feit dat de twee jongste minderjarige kinderen beide in België geboren zijn en sedert vele jaren hier in België verblijven en geen binding hebben met het land van herkomst.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers met België hebben.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Bovendien is er in casu de specifieke situatie van de kinderen van verzoekers, waarbij één kind naar eens speciale school werd doorverwezen en de twee andere kinderen in België geboren zijn en geen

Armeens spreken of schrijven ondertussen getroffen is door een ernstige ziekte, en als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen ten zeerste elke stress-situatie moet vermijden.

Het is tegenaangewezen dat verzoekster in haar toestand nu al jaren nog geen gunstige beslissing betreffende haar verblijf in België heeft bekomen, waarbij verzoekster niet enkel bezorgd is om haar eigen situatie maar tevens deze van haar twee minderjarige kinderen waarvan de toestand tot op heden eveneens totaal onzeker is.

Dat door de aanvraag art. 9 BIS VW te verwerpen in de geschetste omstandigheden geenszins voldaan is aan de motiveringsplicht en ook de wettelijke bepaling van art. 9 BIS VW zelf werd geschonden.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, ondertussen meer dan 8 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie zowel van verzoekers zelf als van de kinderen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

In dit verband werd reeds gewezen te worden op het feit dat het oudste kind hier toegewezen werd aan specialistisch onderwijs en anderzijds de twee jongste kinderen zelfs nog nooit in Armenië zijn geweest en er alleszins geen enkele binding mee hebben.

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Door verzoekers te dwingen desgevallend toch hun aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst in te dienen, worden zij gedwongen tot een onmenselijke behandeling van hun kinderen met een enorme negatieve impact voor hun toekomst.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen vele jaren de verzoekers zijn totaal verankerd haar kinderen zijn tevens ten zeerste verankerd en lopen hier school en spreken noch schrijven Armeens, zodat zij desgevallend niet zomaar na een gedwongen terugkeer school kunnen gaan lopen in het land van herkomst van hun ouders

Dat ingeval verzoekers naar het land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie en deze van de kinderen ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers en hun kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Armenië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers en hun kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, betekenen.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

De situatie tot op heden in het land van herkomst is er een van willekeurig geweld waardoor verzoekster en haar kinderen louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging/vervolgving lopen.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoekers waarbij zij al heel wat problemen ondervonden in het land van herkomst.

Door hun verleden zullen verzoekers en hun kinderen eveneens ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer zij zou terug keren naar het land van herkomst. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de medebetekende bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens dienen vernietigd te worden.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal dreigen voor verzoekers. [...]"

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoekers de schending opwerpen van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* bekijkt de Raad dit vanuit het oogpunt van de voormelde beginselen.

3.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.4. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.6. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder oordeelde echter dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

3.7. Losstaand van het gegeven dat dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat ze niet naar behoren is gemotiveerd, maken verzoekers niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing – waarin omtrent elk van de aangehaalde elementen is gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden – zou getuigen van een standaardmotivering.

3.8. Waar verzoekers een uitgebreid betoog voeren aangaande hun langdurig verblijf en de opgebouwde integratie en banden met België, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing stelt dat deze elementen *“niet als buitengewone omstandigheid [kunnen] aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Gelet op voormelde motivering in deze beslissing kunnen verzoekers niet worden gevolgd in hun betoog dat hun aangehaalde integratie zomaar aan de kant zou zijn geschoven. De betrokken motivering is ook deugdelijk en pertinent. Ze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Verzoekers stellen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zou impliceren dat er sprake zou zijn van een *“onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf”*, doch de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou zijn. Verzoekers’ opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren en het staat hen nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader van het gegrondheidsonderzoek van hun verblijfsaanvraag. Waar verzoekers specifiek wijzen op de scholing van hun oudste zoon A., werd in de eerste bestreden beslissing gesteld dat zij niet aantonen dat dit kind heden effectief en regelmatig naar school gaat, aangezien het voorgelegde schoolattest handelt over het schooljaar 2013-2014. Verzoekers gaan hier geenszins op in en verduidelijken niet waarom zij geen schoolattest hebben overgemaakt van het schooljaar 2014-2015. Bovendien werd in de eerste bestreden beslissing tevens gesteld dat verzoekers niet aantonen dat er geen scholing kan worden verkregen in het herkomstland of dat het minderjarig kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet beschikbaar is in het herkomstland. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een uitgebreid betoog dat hun oudste kind eerder zwakbegaafd is en op een wachtlijst staat voor het volgen van gespecialiseerd onderwijs dat niet kan worden gevolgd in het herkomstland. Losstaand van de vaststelling dat dit in het verzoekschrift louter wordt geponeerd zonder dienaangaande bewijsstukken aan te brengen, wijst de Raad erop dat verzoekers deze omstandigheid niet hebben opgeworpen in hun verblijfsaanvraag, waar zij er enkel op wezen dat hun oudste kind naar school gaat in België en alle lessen samen met zijn klasgenootjes in het Nederlands volgt. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een element dat verzoekers thans voor het eerst in hun verzoekschrift opwerpen. Ook waar verzoekers aangeven dat hun oudste kind geen Armeens spreekt of schrijft, wijst de Raad erop dat zij deze omstandigheid evenmin hebben opgeworpen in hun verblijfsaanvraag. Weliswaar stelden verzoekers dat hun kind hier in het Nederlands werd onderwezen, doch zij hebben geenszins aangegeven dat hun oudste kind het Armeens niet machtig zou zijn. Ook hiermee kon verweerder derhalve geen rekening houden.

3.9. Waar verzoekers stellen dat in de eerste bestreden beslissing niet zonder meer kon worden gesteld dat *“geen rekening wordt gehouden met medische elementen omdat deze in de procedure art. 9TER VW zouden moeten behandeld worden”*, leest de Raad geen dergelijke passage in de eerste bestreden beslissing. Dit betoog mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoekers hebben in hun verblijfsaanvraag ook geenszins enig medisch element aangehaald, zodat zij thans in hun verzoekschrift niet dienstig voor het eerst dergelijke elementen kunnen aanhalen.

3.10. Wat betreft de situatie van de minderjarige kinderen, werd in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening met hen gehouden. Voor wat betreft de scholing van het oudste kind, wordt verwezen naar het voormelde in punt 3.8. Wat betreft de tweeling die in België werd geboren, stelde verweerder terecht dat het enkele gegeven dat zij hier zijn geboren nog niet automatisch inhoudt dat zij enig recht op verblijf kunnen laten gelden, noch dat hieruit automatisch voortvloeit dat het bijzonder moeilijk zou zijn een verblijfsaanvraag in te dienen in het herkomstland. Verzoekers stellen dat de jongste kinderen

geen Armeens spreken of schrijven – waarbij dient te worden opgemerkt dat deze kinderen slechts vier jaar zijn, zodat het gebrek aan schrijfvaardigheid in het Armeens veeleer aan hun jonge leeftijd te wijten kan zijn – doch de Raad dient andermaal op te merken dat deze omstandigheid niet werd opgeworpen in hun verblijfsaanvraag, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Verder tonen verzoekers niet aan in welke mate het gegeven dat de tweeling nog nooit in Armenië is geweest en dat geen enkel kind een band met Armenië heeft, inhoudt dat het bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn slechts respectievelijk vier en negen jaar, waarbij zij aldus volledig afhankelijk zijn van verzoekers, die hen begeleiden naar Armenië. In deze dient de Raad op te merken dat in de eerste bestreden beslissing werd gesteld dat verzoekers niet concreet verduidelijken of aantonen in welke mate een terugkeer naar het herkomstland het belang van de kinderen schaadt en dat de bewering dat de *“kinderen zich persoonlijk gekrenkt zullen voelen”* en *“geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkelen”*, niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Deze vaststellingen vinden steun in de verblijfsaanvraag van verzoekers, waarin geenszins in concreto wordt verduidelijkt op welke wijze een tijdelijke terugkeer de belangen van de kinderen zou schaden. Verzoekers weerleggen – door andermaal te herhalen dat een terugkeer niet in het belang van de kinderen is en dat zij zich wel degelijk persoonlijk gekrenkt zullen voelen en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling – deze motieven niet. Het louter poneren dat de kinderen dreigen te worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling, volstaat evenmin. Waar verzoekers nog melding maken van de situatie van een alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen, heeft de Raad het raden naar de relevantie van deze passage in het verzoekschrift. In casu ligt geenszins een situatie van een alleenstaande moeder voor, doch wel van een gezin bestaande uit beide ouders en drie kinderen.

3.11. Wat betreft het onderzoek naar de veiligheidssituatie in het herkomstland, stellen verzoekers dat verweerder zich niet vermag te schuilen achter de beoordeling gemaakt door de asielinstanties, doch dat hij zich ervan diende te vergewissen – ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas – of er een risico op een mensonterende behandeling bestaat. In deze kan de Raad evenwel niet inzien in welke mate verweerder niet dienstig zou kunnen verwijzen naar de beoordeling van verzoekers' situatie gemaakt door de bevoegde asielinstanties. Verzoekers wijzen op het verschil in voorwerp en finaliteit van de asielprocedure en huidige procedure, doch het komt niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder – waar verzoekers in hun verblijfsaanvraag louter poneren niet te kunnen terugkeren naar hun herkomstland omwille van een vrees voor geweld en onderdrukking – verwijst naar de beoordeling van de bevoegde asielinstanties, die vaststelden dat verzoekers geen behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dienen te vrezen in hun herkomstland. Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt bovendien gesteld dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor een verblijfsmachtiging, louter omdat zij niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève. Er wordt enkel in antwoord op verzoekers' argument, dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar Armenië, gesteld dat verzoekers thans geen enkel nieuw element bijbrengen dat een andere beoordeling, dan de reeds gedane beoordeling door de bevoegde asielinstanties, verantwoordt. Verzoekers wijzen op *“vaste rechtspraak”* dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *“en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België”*, doch blijven evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hen *“vaste rechtspraak”*. Daarenboven gaan verzoekers met hun gehele betoog voorbij aan het andere motief in de eerste bestreden beslissing inzake de aangehaalde vrees voor hun leven in hun herkomstland, met name dat zij in gebreke blijven enig begin van bewijs bij te brengen van de door hen aangehaalde vrees voor geweld en onderdrukking en evenmin een persoonlijk bewijs inzake een vrees voor hun leven voorleggen. Hierbij stelt verweerder dat loutere beweringen niet kunnen volstaan. Dit is pertinent, aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een begin van bewijs veronderstelt aangaande een aangevoerde buitengewone omstandigheid. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen inzake het gebrek aan enig begin van bewijs ook niet. Zij beperken zich ertoe in hun verzoekschrift andermaal louter ongefundeerd te poneren dat er sprake zou zijn van willekeurig geweld in Armenië. In het licht van dit gebrek aan een begin van bewijs dat de aangevoerde vrees voor hun leven kan ondersteunen en het gegeven dat de bevoegde asielinstanties reeds een beoordeling hebben gemaakt van de elementen die reeds naar voor werden gebracht in het kader van de asielprocedures, kan niet worden ingezien in welke mate verweerder zou zijn tekortgeschoten in zijn verplichting om een rigoureuus onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te voeren. Verzoekers wijzen nog op de noodzaak van een onderzoek van de actuele situatie in het herkomstland, doch brengen – zoals verweerder terecht stelde – geen enkel nieuw element aan, dat niet reeds aan een beoordeling werd onderworpen, laat staan dat zij dienaangaande enig begin van bewijs bijbrengen. Verzoekers kunnen verder ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. In casu ligt geenszins een aanvraag tot het

toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus voor, doch wel een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling hebben aangetoond. Een schending van artikel 13 EVRM kan dan ook niet worden aanvaard.

3.13. Gelet op bovenstaande blijkt dat verweerder aldus omtrent elk van de door verzoekers aangehaalde elementen een beoordeling heeft gemaakt en heeft geoordeeld dat deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, zodat ook geenszins blijkt dat er sprake zou zijn van het *“automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW.met motivering op basis van artikel 7 VW”*.

3.14. Waar verzoekers de elementen die hun zaak kenmerken oplist en herhaaldelijk aangeven dat zij van oordeel zijn dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hen verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Door andermaal de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden te herhalen, tonen zij evenmin aan dat verweerder een incorrecte beoordeling van deze elementen zou hebben gemaakt.

3.15. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA